

Άννα Δαμιανίδη

ΔΥΟ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ
ΚΑΙ ΜΙΣΟ
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΩ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2023

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Άννα Δαμανίδη

ISBN 978-618-03-3826-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83826

Κ.Ε.Π. 6017, Κ.Π. 19254

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433,
fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,
114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Άννα Δαμιανίδη

Δυο καλοκαίρια
και μισό φθινόπωρο

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Αλίκη

Η ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΔΑΜΙΑΝΟ έγινε σ' εκείνη την κοπάνα που είχε φαγωθεί η Δάφνη να οργανώσουμε στην Έκτη Γυμνασίου. Ναι, είχε έξι τάξεις τότε το Γυμνάσιο. Δεν πιστεύω πως υπήρχαν μεγάλες διαφορές στα μαθήματα. Ίσως τα δικά μας ήταν λίγο δυσκολότερα. Ήταν εξατάξιο Γυμνάσιο, το χώρισαν στα δύο αργότερα, στη Μεταπολίτευση, όταν έγινε εννιά χρόνια η υποχρεωτική εκπαίδευση, και έγινε Γυμνάσιο-Λύκειο. Σαρξ εκ της σαρκός του Γυμνασίου και το Λύκειο.

Φορούσαμε ποδιές –αυτή μπορεί να ήταν η μεγαλύτερη διαφορά–, φορούσαμε μπλε σκούρα ποδιά και τα έξι χρόνια. Και είχαμε πολύ λίγα ρούχα γενικά. Και τα σχολεία μας λέγονταν επισήμως «Παρθεναγωγεία». Όλο παρθένες πηγαίναμε εκεί. Τι να σου πω!

Η παρθενιά για μας δεν ήταν όπως τώρα, που μπορεί να θεωρηθεί πως έχει και κάποιο ενδιαφέρον να την επιλέγει κάποια. Δεν υπήρχε θέμα επιλογής. Τότε για τους μεγάλους ήταν αδιανόητο να είμαστε κάτι άλλο παρά παρθένες, εμείς

δε άλλη λύσσα δεν είχαμε παρά πώς να απαλλαγούμε από δαύτη με το μικρότερο δυνατό κόστος. Εμείς, οι μαθήτριες του σχολείου, οι παρέες μας, οι συμμορίες μας. Οι άλλοι, οι δάσκαλοι, οι μεγάλοι γενικώς, είχαν άλλη άποψη. Για κείνους η παρθενιά ήταν ό,τι πολυτιμότερο είχαμε. Έπρεπε να το διαφυλάττουμε ως κόρη οφθαλμού, κι όσο πέφτανε πάνω τους τα κύματα της σεξουαλικής απελευθέρωσης, τόσο σκυλιάζαν εκείνοι. Σκυλιά εκείνοι, λυσσασμένα σκυλιά εμείς.

Εμένα δεν μ' ένοιαζε στην πραγματικότητα. Ήθελα να έχω τους ρυθμούς μου, οι οποίοι θα προτιμούσα να ήταν αργοί και απολαυστικοί. Ήμουν ερωτευμένη πλατωνικά με τον αδερφό της φίλης μου, αλλά ήταν μεγαλύτερος και δεν καταδεχόταν ν' ασχοληθεί μαζί μου. Ή δεν ήμουν ο τύπος του, απλώς. Στο μεταξύ, στα διάφορα πάρτι μάλλον αντιστεκόμουν στους διάφορους που μου κολλούσαν. Βαρούσε συναγερμός με μερικά φιλάκια και μερικά χουφτώματα, αν και στα δεκάξι κατέβαζα τις τιράντες του σουτιέν και στα δεκαεπτά επέτρεπα μικρές βουτιές χεριών να δω αν θα μου άρεσουν. Κι επειδή δεν μου άρεσαν εκείνοι που τους άρεσα, και δεν γινόταν να συμβιβαστώ, το έκοβα, ανέβαλλα την απώλεια της παρθενίας. Δεν ήθελα να ενδώσω βιαστικά, ακόμα κι αν με κατέκλυζαν ορέξεις. Αντιστεκόμουν για λόγους αρχής, ή μάλλον για λόγους αισθητικής πες το. Ο πλατωνικός έρωτας για τον Χάρη με προστάτευε από βιαστικές κινήσεις. Πέρασα την εφηβεία μου να ονειρεύομαι ότι κάτι θα γινόταν μαζί του, ότι θα με καλούσε να φύγου-

με μαζί για κάπου μακριά, αφού πρώτα θα κάναμε στην Αθήνα μια μεγάλη αντιστασιακή κίνηση, θα ρίχναμε βόμβα στο μεγαλύτερο σήμα της Χούντας με τον αναγεννώμενο φοίνικα, θα αφήναμε το πουλί να καίγεται σε αληθινή φωτιά και θα το σκάγαμε με πλαστογραφημένα διαβατήρια. Επινοούσα διαλόγους για το πώς θα γινόταν όλο αυτό, κι έτσι με έπαιρνε ο ύπνος τη νύχτα. Το πρωί διόρθωνα τις λεπτομέρειες των διαλόγων.

Ήμουν εγώ η ίδια μεταξύ δύο πυρών. Από τη μια είχα τη μάνα-Κέρβερο, την παρατημένη, που νόμιζε ότι κράταγε την παρθενιά μου στο χέρι σαν βαρύτιμο κόσμημα για πούλημα, από την άλλη είχα τη Δάφνη και την τρελοπαρέα που με έπρηζαν στην ειρωνεία για την προχωρημένη παρθενία μου.

Έτσι με φώναζαν «προχωρημένη παρθενία». Δεν είχαμε κλείσει τα δεκαοκτώ, αλλά όλες είχαν ξεσκολίσει σε όλα τα είδη σεξ, από μπρος, από πίσω, και από πλάι. Δεν είχα παράπονο, με ενημέρωναν λεπτομερέστατα για όλα πάντα την επομένη των πράξεων. Καθόμασταν στα παγκάκια της αυλής του σχολείου – οι κούνιες μάς είχαν χάσει από μια τριετία, εκτός κι αν μας έπιανε ο σαδισμός. Να καθίσουμε στη σανίδα κρατώντας τις αλυσίδες τους και να τα λέμε αφήνοντας το σώμα να λικνίζεται ελαφρά από το βάρος του την ώρα που οι μικρότερες λιμπίζονταν τις κούνιες και δεν τολμούσαν να παρακαλέσουν να σηκωθούμε. Μας το είχαν κάνει κι εμάς οι μεγαλύτερες όταν ήμασταν μικρές, και το κάναμε κι εμείς στις μικρότερες, και δεν το ευχαριστιόμα-

στην καν, ανεπαίσθητη ικανοποίηση ήταν, μια θέση στην ιεραρχία που είχε έρθει ο καιρός να καταλάβουμε, μια απλή επετηρίδα.

Για τις πολύ λεπτομερείς εκμυστηρεύσεις προτιμούσαμε τα παγκάκια, να χωράμε τρεις τέσσερις στριμωγμένες και να μπορούμε να αναλύουμε τα υπέρ και τα κατά των διαφορών φάσεων, στάσεων και εισδοχών λεπτομερώς, συνοδεία αγγιγμάτων από τα αθώα μπράτσα μας μεταξύ τους. Συχνά ανατριχίαζα με αυτές τις διηγήσεις και ένιωθα την ανάγκη να πιάσω από τους ώμους τη Δάφνη, τη Μαργαρίτα ή τη Λυδία μας την πεντάμορφη, που ήταν η πιο οργανωμένη και μελετημένη σεξουαλικά, να ζουλήξω την ταραχή μου ανάμεσα στα πανομοιότυπα μανίκια μας της μπλε σκούρας ποδιάς. Εκείνες άρχιζαν τις προτροπές. Γιατί δεν δοκίμαζα το παλικάρι που μου είχαν βρει στο προηγούμενο πάρτι; Δεν μου άρεσε, έλεγα για πεντηκοστή φορά.

Αν ο Χάρης είχε ασχοληθεί μαζί μου λιγουλάκι, πίστευα, θα είχα ξεμπερδέψει με αυτή την αναπηρία. Αλλά εκείνος δεν εννοούσε να με δει σαν γυναίκα, κι εγώ αργούσα να το πάρω απόφαση. Ίσως να έβρισκα τρόπο να τον συγκινήσω αν γινόμουν κάπως αλλιώς από αυτό που ήμουν. Κάπως που θα με πρόσεχε, θα γύριζε προς το μέρος μου, θα με ανακάλυπτε. Πώς ήταν αυτό το «κάπως»; Έφταιγε το μεγάλο στήθος, αυτό θα τον απωθούσε. Δεν πίστευα όσους έλεγαν ότι τους άρεσε ακριβώς το πληθωρικό του μέγεθος, ήμουν σίγουρη ότι βρισκόμουν εκτός προδιαγραφών. Αν

αδυνάτιζα, μίκραινε το στήθος, κατάφερνα να ισιώσω τα σγουρά μαλλιά, ίσως άλλαζαν όλα. Τέτοιες σκέψεις συνέχιζα να κάνω, αλλά δεν τις ομολογούσα, και σταματούσα άλλους επίδοξους ξεπαρθενευτές στο κρίσιμο σημείο. Όσο και να ήθελα να απαλλαγώ από την παρθενία, είχα τη ρομαντική μου άποψη να ζήσω κάτι έντονο, σπουδαίο, να είμαι ερωτευμένη.

Αλλά ζούσα με τη μαμά μου και ήταν όλα δύσκολα. Ο πατέρας είχε φύγει πια από το σπίτι. Όσο κι αν είχα πονέσει, δεν τον κατηγορούσα, για μένα εκείνος ήταν αθώος για όλα. Του προξένεψαν μια υψηλής αριστοκρατίας δεσποινίδα που πλησίαζε τα τριάντα. Είχε πίσω της έναν διαλυμένο αρραβώνα, δεν ζήτησε να μάθει το γιατί ο αφελής μπαμπάς μου. Ήταν άνθρωπος μοντέρνος, αρχιτέκτονας αλλά καλλιτέχνης στην ουσία, άνθρωπος καλών προθέσεων, ρομαντικός και ευγενικός. Γνώρισε μια κοπέλα με σγουρά κοντά μαλλιά, όπως ήταν τότε στη μόδα, που φορούσε σφιχτή τη ζώνη στο εμπριμέ φουστάνι της και, καθώς έστριβε σβέλτα, η φούστα σηκωνόταν γύρω της σαν να χόρευε, μέσα σ' ένα πολυτελές εξοχικό στον Κοκκιναρά. Την άκουσε να γελάει και διασκέδασε με τη σνομπ ειρωνεία της. Υποθέτω δηλαδή. Αυτό το δηλητήριο που τίνιζε γύρω της ακατάπαυστα σε κάθε κατεύθυνση θα πρέπει κάποτε να ήταν δροσερή σνομπ ειρωνεία. Αλλιώς γιατί; Δεν είχε άλλο λόγο να τον γοητεύσει. Δεν ήταν όμορφη, απλώς νέα και κομψή, δεν ήταν πλούσια, γιατί τα είχαν κάνει ρημαδιό τα πλούτη τους

στην οικογένειά της. Εκείνος ερχόταν από φτωχότερο περιβάλλον και πάντα θα τον θάμπωναν οι πολυτέλειες, οι πόζες, οι πέρλες που φορούσε στον λαιμό, η αυτοπεποίθηση των δικών της. Υποθέτω, δεν ξέρουμε ποτέ τι έκαναν στ' αλήθεια οι γονείς μας πριν γίνουν γονείς.

Καταλάβαινα ότι δεν του είχε εμπιστοσύνη. Με έβαζε να του τηλεφωνώ σχεδόν κάθε βράδυ από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. «Έλα, πάρε τον μπαμπά! Πάρε να ρωτήσεις γιατί άργησε». Δεν μου άρεσε το τηλέφωνο, το μισούσα. Το ακουστικό από βακελίτη, εκείνα τα παλιά τα μαύρα, μου έκοβε τα χέρια. Έπαιρνε ένα ψεύτικα τρυφερό ύφος, ανυπόμονο. Αν αργούσα, αν αρνιόμουν, αγρίευε. «Θα μας παρατήρει και θα φύγει» μου έλεγε απειλητικά. Κουνούσε το δάχτυλο με τα δαχτυλίδια –δυο δυο τα φόραγε– και μ' έπιανε τρόμος. Στο τέλος τα κατάφερε, μας παράτησε και ησύχασε. Δεν ησύχασε καθόλου δηλαδή, του έψησε το ψάρι στα χείλη.

Ο πατέρας μου κάποια στιγμή, που δεν την ξέρουμε, τα έφτιαξε με τη γραμματέα του. Καθόλου πρωτότυπο, αλλά κάπου έπρεπε κι αυτός να βρει λίγη στοργή, λίγο ενδιαφέρον και τρυφερότητα. Ήταν ένα κορίτσι νέο, με αδύνατο, χλωμό πρόσωπο, ίσια καστανά μαλλιά και κάπως θαμπά, ξεψυχισμένα – αυτή ήταν η αίσθηση που μου έδωσε όταν την πρωτοείδα. Και σαν να ήταν ολόκληρη κάπως ξεψυχισμένη, έτσι που στεκόταν μονίμως με τα μάτια χαμηλά. Καμία σχέση με τη ζωντάνια και το μπρίο της μάνας μου.

Έμοιαζε ήσυχη και σεμνή. Μπορεί να ακούγεται γελοίο, αλλά εκείνος το είχε ανάγκη φαίνεται. Έπειτα από χρόνια φθορά στην εξαλλοσύνη τού χρειαζόταν λίγη σιωπή, λίγος σεβασμός, όπως διψά κανείς για νερό κρύο. Ένα κορίτσι από την Ερμιόνη, από οικογένεια ταπεινή, όπως η δική του. Τον ξεκούραζε, υποθέτω. Καμία σχέση με την πληθωρική μου αριστοκράτισσα μάνα.

«Να προσέχεις τις σιγανοπαπαδιές» έλεγε η μάνα μου «γιατί θα την πατήσεις κι εσύ έτσι. Θα πας χαμένη, όπως πήγα εγώ, θα χαραμίσεις τη ζωή σου!» Έπρεπε να βρίσκω μέσα μου απαντήσεις. Δεν θα πήγαινα χαμένη. Εκείνη φώναζε κι εγώ έλεγα στον εαυτό μου: Όχι, δεν θα πάω χαμένη! Δεν θα χαραμίσω τη ζωή μου! Όχι! Όχι! Όχι!

Αλλά δεν έπιανε αυτό το μυστικό ξόρκι. Με όσα έλεγε έκανε τους ανθρώπους γύρω μου να μοιάζουν με δαίμονες. Όλοι ήθελαν το κακό μου, να με εκμεταλλευτούν, να μου φάνε την προίκα. Ποια προίκα; Δεν ήξερα τι σημαίνει, για χρόνια άκουγα τη λέξη χωρίς να την καταλαβαίνω. Άφηνε τον εαυτό της ελεύθερο να λέει ό,τι της ερχόταν στο μυαλό. «Οι φίλες είναι φίδια» έλεγε όταν με έβλεπε χαρούμενη να ξεκινώ για να τις συναντήσω. «Κοίτα αυτή τη Δάφνη. Τι θέλει από σένα; Σε έχει σαν δουλικό. Μόλις σου ζητήσει κάτι, αμέσως γίνεσαι χαλί να σε πατήσει. Μην τρέχεις από πίσω της, δεν έχεις αξιοπρέπεια; Εκείνη έπρεπε να τρέχει ξοπίσω σου. Και τι εμφάνιση, σαν σανίδα είναι!»

Την εμφάνιση σανίδας εγώ τη ζήλευα, αφού ήταν πολύ

περισσότερο κοντά στο πρότυπο της Φρανσουάζ Αρντί και της Τουίγκι, είχε μάλιστα ακριβώς τα ίδια ίσια μαλλιά, τα καστανόξανθα πράσα που έπεφταν πειθαρχημένα από τον νόμο της βαρύτητας στους ώμους της και ακολουθούσαν την κλίση του κεφαλιού της όταν το έγερνε χαριτωμένα από τη μια και από την άλλη και δεν αναπτύσσονταν σε αναρχικούς φουντωμένους όγκους, σαν τα δικά μου.

«Τι δουλειά κάνει ο πατέρας της;» είχε ρωτήσει όταν με είχε καλέσει πρώτη φορά σε πάρτι, στο Δημοτικό. «Δικηγόρος; Α, μάλιστα...» Εκεί κλονίστηκε λίγο. «Καλό επάγγελμα η δικηγορία. Πού μένουν; Εξάρχεια; Μου κάνει εντύπωση να έρχονται στο σχολείο σου παιδιά των Εξαρχείων. Νόμιζα ότι έχει κάποιο επίπεδο. Και πληρώνει ένα σωρό λεφτά ο πατέρας σου!»

«Κι αυτή η Μαργαρίτα τι κακάσχημη που έγινε!» έλεγε αργότερα, όταν πια τις είχε όλες γνωρίσει και τις παρακολούθουσε. «Έχει πρόσωπο ποντικίσιο και τα μαλλιά της πάντα μέσα στη λίγδα! Γιατί την έχετε μαζί σας; Δεν μπορείτε να φτιάχνετε ένα σύνολο πιο αρμονικό; Επίτηδες έρχεται στην παρέα σας, για να κρύβει την ασχήμια της».

Είχαμε όμως και την όμορφη στην παρέα μας, τη Λυδία, αλλά ούτε αυτή της άρεσε. «Γιατί περπατάει και κουνιέται έτσι, μικρό κορίτσι; Γιατί φοράει μίνι; Μήπως βάφει τα μαλλιά της; Κανονικά, στην ηλικία της το ξανθό χρώμα υποχωρεί. Σίγουρα θα τα βάφει. Το ξέρουν αυτό οι καθηγητές σας; Προκαλεί τους άντρες! Όλοι μαζί της θα ασχολούνται

και δεν θα γυρίζουν να σας κοιτάξουν εσάς. Ειδικά εσένα, έτσι που εμφανίζεσαι σαν σουρουκλεμές. Έρχεται μαζί σας για να ξεχωρίζει. Αν ήταν καλός άνθρωπος, θα έβρισκε φίλες του δικού της επιπέδου εμφάνισης».

Φούντωννα, έβαζα τις φωνές, έφερνα αντιρρήσεις, βράχνιαζα, υπερασπιζόμουν τον πατέρα της Δάφνης και τη γειτονιά της, τη φάτσα της Μαργαρίτας και την ομορφιά της Λυδίας. Αλλά το δηλητήριο έσταζε μέσα μου.

Γιατί δεν υπήρχε αμφιβολία ότι το σπίτι της Δάφνης ήταν πολύ απλό, πολύ παλιό, και επιπλέον νοικιασμένο, και έμεναν μέσα έξι άτομα χωρίς υπηρέτρια, καμιά σχέση με το δικό μας δηλαδή, και η Μαργαρίτα μας όντως ήταν ασχημούλα και συχνά έβλεπες στο πρόσωπό της ένα είδος παράπονου όταν χάζευε τη Λυδία, με το τριανταφυλλένιο στόμα, να φτιάχνει τα πλούσια ξανθά μαλλιά της. Το έβλεπα ή νόμιζα πως το βλέπω από τα πολλά που είχα ακούσει να λέει η μάνα μου;

Δεν ήθελα να δέχομαι τις δικές της περιγραφές. Θύμωνα με τον εαυτό μου. Έπρεπε να προλάβω τις φίλες μου με δικές μου λέξεις, δικές μου κρίσεις. Εγώ πρώτη να προσέξω το λιπαρό δέρμα της Μαργαρίτας με τους μεγάλους πόρους, να έχω την εικόνα μου πριν εκείνη πει την κακή της φράση. Το σπίτι της Δάφνης να το περιγράψω πρώτη. Μου πήρε μήνες, χρόνια να παραδεχτώ την ομορφιά εκείνου του σπιτιού, ενώ μου είχε αρέσει από την πρώτη στιγμή που μπήκα μέσα. Είχε κάτι, δεν ήξερα στην αρχή τι ήταν. Ήταν

παλιό σπίτι, κατοικημένο χρόνια, δεκαετίες. Είχε ψηλά παράθυρα με πλατιά περβάζια. Ένιωθες τους χοντρούς του τοίχους και, κυρίως, τα ψηλά του ταβάνια. Είχε στο σαλόνι βιβλιοθήκη – δεν ήταν ακριβώς σαλόνι, ένα λιβινγκ ρουμ της εποχής με την τραπεζαρία μαζί και μια ντιβανοκασέλα για καναπέ. Στα δωμάτια των παιδιών, δυο δωμάτια για τρία παιδιά, είχε από μια βιβλιοθήκη στο καθένα, μικρούλα, χωρίς τζάμι. Μπορούσες να χαζεύεις στο σπίτι αυτό, να μένεις ώρες κοιτάζοντας απλώς τους στριμωγμένους στα ράφια τίτλους των βιβλίων και τους ακόμα πιο στριμωγμένους τίτλους των δίσκων βινυλίου που είχαν βάλει στο χαμηλότερο ράφι.

Οι δικοί μας δίσκοι ήταν στο μεγάλο σαν μπουφέ ραδιοπικάπ του σαλονιού, και δεν έπρεπε να τους πειράζουμε. Τα βιβλία μου, όλα ίδια, στη σειρά «Γαλάζια Βιβλιοθήκη», αγορασμένα με το έπιπλό τους, ούτε που είχα διάθεση να τα χαζέψω. Η Δάφνη είχε βιβλία όλων των χρωμάτων και σχημάτων και δεν ήταν βαλμένα τακτικά σαν τούβλα, ήταν όλα ανακατεμένα, κοντά, χοντρά, λεπτά, παλιά και καινούργια. Πρώτα διάβασα τα δικά της βιβλία, αφού με ενθουσιασμό μου τα έδειξε, και ύστερα ανακάλυψα και τα δικά μου, που τα είχα κάτω από τη μύτη μου.

Αλλά η μάνα μου αυτά δεν τα έβλεπε. Δεν είχε παρατηρήσει ότι από τότε που γίναμε φίλες με τη Δάφνη είχα βελτιωθεί στα μαθήματα, είχα αρχίσει να διαβάζω, έκανα τις εργασίες μου σχεδόν κανονικά, και γενικά ξεπέρασα τον

φόβο που είχα για το σχολείο και τις δασκάλες. Αυτά δεν τα είχε σκεφτεί, και ούτε κι εγώ είχα μυαλό τότε να τα συνειδητοποιήσω και να της τα χτυπήσω όταν καθόταν και ρώταγε για το πού μένουν κι αν έχουν λεφτά και τις έλεγε φίδια, ενώ εγώ ήμουν σαφώς κερδισμένη από την παρέα τους.

Εσύ είσαι το φίδι, είπα μια μέρα σιωπηλά μέσα μου. Και τρώμαξα με τον εαυτό μου που άφησε αυτή τη φράση να σχηματιστεί.

Δεν ήταν αυστηρή από σεμνοτυφία, δεν αγωνιούσε για την ηθική μου. Εκείνο που ήθελε και που τη βούρλιζε, βλέποντας να μην το πετυχαίνει, ήταν να με μάθει να χειρίζομαι σωστά τη θηλυκότητά μου. Αυτό που εκείνη εννοούσε σωστά. Με την απαραίτητη δόση αρχαίας γυναικείας ποιηριάς, που θα τη διάνθιζα με ό,τι νέο και μοντέρνο επέλεγε εκείνη για το χατίρι μου. Θα μπορούσα δηλαδή να χορεύω μπλουζ στα πάρτι, φτάνει να εκμεταλλευόμουν σωστά το άναμμα που πάθαιναν τα αρσενικά καθώς μας αγκάλιαζαν. Θα έπρεπε να είμαι μονίμως σε εγρήγορση για να μπορώ να παίζω με τις αντρικές επιθυμίες, όπως νόμιζε ότι θα έκανε εκείνη στη θέση μου. Ή όπως το είχε ήδη κάνει στην περίπτωση του πατέρα μου. Που δεν ξέρω αν το είχε κάνει δηλαδή στ' αλήθεια. Ήταν οι ιδέες της αυτές, οι φανατισμοί της. Πίστευε σε αυτό και, για να εφαρμόσει αυτή την πίστη, για να τη διδάξει σε κάποιον που θα γινόταν η νεότερη εκδοχή της στον κόσμο που άλλαζε, η μοίρα της είχε στείλει εμένα, την ανεπίδεκτη! Ήμασταν άτυχες και οι

δυο. Όσο με προέτρεπε να χρησιμοποιώ την καινούργια ακόμη για μένα θηλυκότητά μου, τόσο εγώ ορκιζόμουν ότι σκόπευα απλώς να την εξερευνήσω.

Βιαζόταν να με δει να κάνω κατακτήσεις στη λαμπρή κοινωνία των Αθηνών, την οποία θα ανακάλυπτα μόνη μου, γιατί εκείνη είχε κουραστεί κάπου στον δρόμο να συντηρεί τη χλωμή της παρουσία – τόσο το περίμενε από μένα, που ένιωθα εκ προοιμίου ανίκανη για κάτι τέτοιο. Αν με άφηνε στην ησυχία μου, μπορεί να γινόταν το θέλημά της. Μπορεί στο σχολείο κάπως να δικτυωνόμουν, είχαμε κιόλας ένα κορίτσι στην παρέα μας αρκετά υψηλής κοινωνίας, τη Λυδία. Ήταν όμως κάπως περιθωριακή η δική της οικογένεια, κάπως ιδιόρρυθμη, και ίσως όχι τυχαία κι εκείνη είχε ταιριάζει με τις δυο μικροαστές, όπως κι εγώ, τη Μαργαρίτα και τη Δάφνη. Και μ' εμένα, που δεν ξέρω τι ήμουν. Αστή, μικροαστή, μεγαλοαστή; Αφότου έφυγε ο πατέρας μου, κι εγώ πήγαινα Πέμπτη Γυμνασίου, βρεθήκαμε ακόμα πιο ξεκρέμαστες ταξικά. Όμως η μαμά πίστευε ότι ήταν αριστοκράτισσα. Φερόταν σαν να ζούσε ανεβασμένη σε κάποιο βάθρο απ' όπου ατένιζε την ανθρωπότητα. Και από εκείνο το βάθρο με παρακολουθούσε συνέχεια, με ζύγιζε και με έβρισκε λιπόβαρη, σαν να με γάζωνε από πάνω μέχρι κάτω. Ήθελε γρήγορα αποτελέσματα, και το μόνο που ήθελα εγώ να ξεφύγω από το βλέμμα της... Μόνο όταν της πήγαινα κόντρα ένιωθα άνθρωπος.

Στιγμές στιγμές ήθελα να μπορώ να την ακούσω. Έχω

ζηλέψει στη ζωή μου συχνά τις σχέσεις μάνας-κόρης. Όταν τις βλέπω να συζητάνε φιλικά, να ανοίγει η κόρη την καρδιά της στη μάνα, να ζητάει συμβουλή, πόσο θα ήθελα να το κάνω κι εγώ αυτό. Έβλεπα τη Δάφνη καμιά φορά με τη μάνα της και μάτωνε η ψυχή μου από ζήλια. Γελούσαν μαζί. Εγώ δεν είχα καταφέρει ποτέ να γελάσω με τη μαμά μου. Ίσως σε πολύ παιδική ηλικία τα παιδιά πάντα γελάνε.

Αθήνα, αρχές της δεκαετίας του 1970. Τελειώνοντας το σχολείο, τέσσερις φίλες καλούνται να αποφασίσουν για τη ζωή τους σε μια εποχή που στην Ελλάδα η Χούντα ελέγχει κάθε δομή εξουσίας, αλλά και την καθημερινότητα των πολιτών, ενώ από τη Δύση φτάνουν μηνύματα μιας δεκαετίας ανατρεπτικής, όπου οι νέοι διεκδικούν «φαντασία στην εξουσία». Τέσσερις φίλες ολότελα διαφορετικές μεταξύ τους: η καλή μαθήτρια, που όμως κατά βάθος θα ήθελε να είναι κάτι άλλο, η κακή μαθήτρια, που θα μπορούσε να είναι και καλύτερη. Αλλά και η πιο σοβαρή, που θα μπορούσε τελικά να κάνει τη μεγαλύτερη γκάφα, και η φοβισμένη, που θα αποτολμήσει το μεγάλο βήμα. Όλες έχουν μπροστά τους τον μεγάλο στόχο, την επιτυχία στις εξετάσεις του φθινοπώρου. Το μυαλό τους όμως βρίσκεται αλλού, στα βάσανα του έρωτα και στο πώς θα προστατεύσουν τις ζωές τους από το οικογενειακό και κοινωνικό τους περιβάλλον, αλλά και από το καθεστώς.

Ιστορίες απλές, οικείες και τρυφερές, που σε όλους κάτι έχουν να θυμίσουν από τα σχολικά τους χρόνια. Ιστορίες όπου δεν συμβαίνει τίποτα το τρομερό, πέρα από το πιο τρομερό, αυτό που συμβαίνει την 21η Απριλίου 1967 και καταπατά την καθημερινότητα όλων, ενηλίκων και ανηλίκων. Και όλα αυτά τα γεγονότα, τα μικρά και τα μεγάλα, καθόρισαν εκείνη την περίφημη γενιά του Πολυτεχνείου –πριν από το Πολυτεχνείο– και ίσως καθορίζουν ακόμη, υποδόρια και σιωπηλά, και τις νεότερες.

ISBN: 978-618-03-3826-3

9 786180 338263

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83826

metaixmio.gr

